

lighed til her i Tinget at omtale et Tilfælde, hvor en Smaamand paa Landet i 36 Aar uden at være pligtig dertil efter Loven, havde betalt Bygningsafgift. Ganske vist havde han faaet tilbage, hvad han havde betalt for de nærmeste 20 Aar, men for de øvrige 16 Aar blev Tilbagebetalingen ham nægtet. Det, at noget saadant kan ske, er efter min Formening meget farligt, thi det avler i Borgernes Sind en Konflikt mellem den naturlige Retsbevidsthed, som dog bor i alle Mennesker, og den Maade, hvorpaa Staten praktiserer sine Love. Det ser undertiden ud, naar man som udenforstaaende ser ind i disse Forhold, som om Statskassen tager, hvad den kan faa, og at saa længe vedkommende tier, tier Statskassen ogsaa. Hvis dette er Tilfældet i en større Udstrækning, synes det mig rigtignok højst forkasteligt. Man har jo med Hensyn til Bygningsafgiften den mærkværdige Ordning, at de Mænd, som, om end ikke just formelt, saa dog reelt, have den største Del i Bygningsafgiftens Paalægning, ere Privatmænd; det er Branddirektørerne, et privat Selskabs private Forretningsmænd. Man vil sige, nej, det have de dog ikke, de foretage kun de nødvendige Opmaalinger. Dette er for saa vidt rigtigt; men reelt tror jeg nok, at det, naar det kommer til Stykket, skal vise sig, at hvad der bliver opmaalt af Branddirektørerne, ogsaa bliver paalagt Bygningsafgift. Jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, om der i Generaldirektoratet for Skattevæsen findes en Revision af alle disse aarlige eller halvaarlige Skattepaalæg, saaledes at det af kyndige Folk med tilbørligt Ansvar nøje undersøges, hvorvidt vedkommende er pligtig til at betale Bygningsafgift, eller ikke? Jeg har nu ikke det mindste imod, at man benytter Branddirektørerne paa denne Maade, jeg anser det for særdeles praktisk og billigt for Staten, og ingen andre kunne jo gøre det, fordi ingen andre have Lokalkundskab og Materiale dertil. Men jeg ønsker kun, at man vedligeholder en god Forbindelse mellem Generaldirektoratet for Skattevæsenet, Overøvrighederne og Branddirektørerne, at der fører en virkelig Tjenestevvej til disse sidste, saa at Branddirektørerne nøjagtig faa meddelt alle de Cirkulærer, som udgaa fra Generaldirektoratet, og faa en tilsvarende Ordre, hvorefter de have at udføre disse Cirkulærer. Jeg tror, det vil vise sig, at dette tit mangler. Som jeg har erfaret, opræves Bygningsafgiften i de forskellige Amter efter ganske forskellige Regler. Jeg ved

f. Eks., at mens Træskomænd faa Bygningsafgift i det ene Amt, saa snart de lave franske Træsko, ere de i et andet Amt fri for Bygningsafgift, hvad enten de lave franske Træsko og holde Udsalg eller ikke. Dette er ikke, som det bør være. Maa jeg anføre et enkelt Eksempel. Fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet udgik den 22de Juni i Aar et Cirkulære, hvorefter alle Træskomænd, selv om de lavede franske Træsko og Landmandstræsko, selv om de havde ligefrem Udsalg, vare fri for at betale Bygningsafgift. Nu vil jeg gerne spørge: hvorledes virker nu et saadant Cirkulære? Virker det saaledes, at Skatten straks afskrives for alle disse Træskomænd, som hidtil have svaret Bygningsafgiften, eller gaar det stiltiende hen, saaledes at ingen slipper, undtagen han ansøger derom, og hvis det er saaledes, at de ikke slippe, undtagen de søge derom, hvorledes komme de saa til Kundskab om, at der er udgaaet et saadant Cirkulære fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet? Det er en Sag, der for mange Smaafolk har den allerstørste Betydning, og en Sag, hvorom Rigsdagsmænd modtage mangfoldige Henvendelser, uden vistnok i ret mange Tilfælde at kunne give et tilfredsstillende Svar. Det skulde ret glæde mig, om den højtærede Finansminister kunde klare lidt op i disse Forhold og bringe Sagen ind i bedre Gænge. — I Fjor Sommer og Efteraar indgav Møllerne i Vends Herred — det er det Herred, som ligger mig nærmest — og iøvrigt i en stor Del af det øvrige Land et Andragende til Generaldirektoratet om at blive fri for Bygningsafgift af deres Stuehuse. Dette Andragende blev bevilget; de fik tilbagebetalt for 20 Aar meget store Summer. Saa pludselig kommer Sagen paa en Maade, som jeg ikke kender, for Højesteret, og der faldt den 8de Oktober 1896 en Højesteretsdom, som bestemte, at Møllerne ere pligtige til at betale Bygningsafgift af deres Stuehuse. Nu fremkom det mærkværdige Tilfælde, at alle de Møllere, hvis Ansøgninger vare komne ind og bevilgede før Højesteretsdommen, slap for at betale Bygningsafgift og fik deres i 20 Aar indbetalte Skat tilbage, hvorimod de Møllere, hvis Andragende kom efter Højesteretsdommen, fremdeles skulle betale Bygningsafgift. Jeg vil spørge den højtærede Finansminister: er dette Forhold afgjort hermed, kan det ikke lade sig gøre i denne Sag at komme ind i rimelige Tilstande? Jeg skal indrømme, at hele Bygningsafgiftsforholdet er overordentlig vanskeligt, fordi saa mange forældede Forhold her